

κοκκινόμεσπιλιά, μερμελιτσιά, μου-
μουτζελιά. 2) Τὸ φυτόν Κράταιγος ἢ μονόγυνος (Cra-
taegus monogyna) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae)
Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. Ἦπ. (Βαβούρ. Λούκοβ. κ.ά.) Κέρκ. (Κάβ.
Καρουσ.Κασσιόπ. Σιν. Σπαρτερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων.
Παξ. Συνών. μουρτζελιά.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλογκιδές Ἦπ. (Φιλιᾶτ.)

3) Τὸ φυτόν Προύμνη ἢ ἀκανθώδης (Prunus spinosa)
τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) Μακεδ. (Με-
σορ.) Συνών. μαμουσιλιά, τσαπουρτζιά. 4) Τὸ
δένδρον Μεσπιλέα ἢ γερμανική (Mespilus germanica) τῆς
οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) Λεξ. Βλαστ. 471. 5) Ἡ
ἀκανθα τῶν κραταίγων καὶ τῆς βάρου Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

γλογκίδι τό, Ἦπ. Μακεδ. (Καστορ.) — Δ. Δημάδ., Δα-
σικ. βλαστ. Ἑλλάδ., 129 Χελδρ. — Μηλιερ., Δημ. ὀνόμ.
φυτ., 34.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ο γ κ ι ᾶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δι.
Τὸ δασικὸν δένδρον γ λ ο γ κ ι ᾶ 2, τὸ ὅπ. βλ. ἐνθ' ἄν.

γλόγκινο τό, ἐνιαχ. γκλόγκ'νου Μακεδ. (Κίτρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ο γ κ ι ᾶ, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γ κ λ ο γ κ ι ᾶ,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ν ο ς κατ' οὐδ. γένος.

Ὁ καρπὸς τῆς κραταίγου τῆς μονογύνου, τῆς γ λ ο γ-
κ ι ᾶ ς, ἐνθ' ἄν.: Πήγνυα νὰ μάσου γκλόγκ'να Κίτρ.

γλόγκος ὁ, ἐνιαχ. γλόγος Εὐβ. (Ξηροχώρ.) — Π. Γενναδ.,
Λεξικ. Φυτολογ., 552. Βλαστ. 471 βλόγκους Θεσσ. (Καρυᾶ
Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *glogk* = εἶδος κραταίγου.

1) Γ λ ο γ κ ι ᾶ 1, τὸ ὅπ. βλ., Εὐβ. (Ξηροχώρ.) — Π. Γεν-
ναδ. Λεξ. Φυτολογ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ο γ κ ι ᾶ
1. 2) Γ λ ο γ κ ι ᾶ 4, τὸ ὅπ. βλ., εἰς Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βλόγκους Θεσσ.
(Σουκαμν.)

γλογκοτοπιᾶ ἡ, ἐνιαχ. γλουτζουτουπιᾶ Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ο γ κ ὀ τ ο π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κα-
ταλ. -ι ᾶ.

Τόπος δασώδης μὲ γ λ ο γ κ ι ᾶ ς.

γλογκότοπος ὁ, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ λ ὀ γ κ ο ς καὶ τ ὀ π ο ς.

Γ λ ο γ κ ο τ ο π ι ᾶ, τὸ ὅπ. βλ.

γλαᾶ ἡ, Ἰκαρ. (Εὐδηλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ο ι ὀ ς.

Τόπος ὀλισθηρὸς. Συνών. γ λ ο ι α σ τ ῆ ρ α, γ λ ο ι α-
σ τ ῆ ρ ι, γ λ ο ι α σ τ ο ῦ ρ α, γ λ ο ι α σ τ ρ α 1.

γλαᾶζω Κύπρ. γλοιᾶζω Ἦπ. ἐγλοιᾶζω Πόντ. (Ἀμισ.
Ἰμερ. Κερκασ. Κοτύωρ. Λιβερ. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) γλαᾶζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερκασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ.
Σινώπ. Τραπ. κ.ά.) ἐγλαᾶζω Πόντ. (Ἰμερ. Κερκασ. Κο-
τύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλοιᾶσω Κύπρ.
χλοιᾶζω Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζιωπρ. Τραούδ., 3, 100
καὶ 150 χλαᾶ Πόντ. (Ἰνέπ.) χλοιᾶ Κύπρ. Παρατ. ἐγλαᾶζω
Πόντ. (Κερκασ.) ἐγλαᾶζ'να Πόντ. (Κοτύωρ.) ἐχλῶν Κύπρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. γ λ ο ι ᾶ ζ ε ι ν. Ὁ τύπ. ἐ γ λ ο ι ᾶ ζ ω
διὰ τὸν ἄορ. ἐ γ λ ο ι α ξ α.

1) Μετβ. καὶ ἄμτβ., καθιστῶ τι γλοιᾶδες, καθίσταμαι
γλοιᾶδης Ἦπ. Πόντ. (Κερκασ.): Τὰ σκεύη ἐγλοιᾶζουν Κερκασ.
Τ' ὀφάρια ἐγλοιᾶζαν αὐτόθ. 2) Ὀλισθαίνω, γ λ ι σ τ ρ ῶ
Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερκασ. Κοτύωρ. Λιβερ. Οἶν. Ὁφ.
Σάντ. Σινώπ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐκαμε λ-λία νε-
ροῦδκια τῷ ἐβράδην ὁ τόπος τῷ γλοιᾶζει Κύπρ. Ἐ-
γλοιᾶσεν τῷ ἐγίνηκεν οὐλος βάρβαα αὐτόθ. Χλοιᾶζουν 'ς
ροῖαν τ' ἀδέλιν (=γλιστροῦν σὺν χέλι) αὐτόθ. Ἐγλοιᾶξα κ'
ἐνέμπεσα Οἶν. Ἐγλοιᾶξεν κ' ἐρροῦξεν (ἐγλίστησε κ' ἔπεσε)
Κερκασ. Ἐπάγωσεν τὸ χόν' καὶ τὰ τθαρούχ' μ' ἐγλαᾶζ'νε
Σταυρ. Ἡ γλωῦσσα τ' ἐγλαᾶζ' Ἰμερ. Καλὰ τέρ' μ' ἐγλαᾶς
(πρόσεξε μὴ γλιστρήσης) Κερκασ. || Φρ. Ἀσ' σὰ χέρε' τ'
δᾶβολος ἐγλαᾶζ' (ἐπὶ λίαν ἐπιδεξίου τεχνίτου) Σταυρ. Ἡ
σημ. καὶ εἰς Δουκ. β) Μεταφ., ἐκφεύγω, διαφεύγω Κύπρ.:
Χαρκεῖσαι ποὺ ἐν νὰ γλοιᾶσης ποὺ τὰ δέρεκα μου; (πι-
στεύεις ὅτι θὰ διαφύγῃς ἀπὸ τὰ χέρεά μου;) || Παροιμ.
Ὅπου τρέχει, καὶ γλοιᾶζει Πόντ. Συνών. παροιμ. Ὁ π ο ι ο ς
β ῖ ᾶ ζ ε τ α ι, σ κ ο ν τ ᾶ φ τ ε ι. γ) Ἐκτρέπομαι ἠθικῶς
Κύπρ.: Ποίημα.

Πολλοὶ ἀθ-θροῦποι δκιμαλοῦν μὲ μὴν ξιτσιπ-πωσύ-
νην,

πὼς οἱ γυναῖτες 'ς τὴν τιμὴν χλοιᾶζουν τῷ κούτσου-
φλοῦσι

Δ. Λιπέρτ., Τζιωπρ. Τραούδ., 3, 100. 3) Αἰσθάνομαι ἀηδῖαν,
ναυτίαν Πόντ.: Ἡ καρδιά μ' ἐγλοιᾶξεν.

γλαᾶκα ἐνιαχ. γλαᾶκα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ο ι ὀ ς.

Λέξις ἑλλειπτική ἀναρθρος, ἐπὶ τῆς σημασίας: λεῖος,
στιλπνός: Γίνεται-εὐτάζω γλαᾶκα. Ἐπλυσά τὸμ πρόσωπό
μ' κ' ἐποίη' ἂ γλαᾶκα.

γλαᾶνι τό, ἐνιαχ. γλοιᾶνιν Κύπρ. γλοιᾶν' Μακεδ. (Κο-
λινδρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ο ι ὀ ς.

1) Τόπος ὀλισθηρὸς Κύπρ.: Ἐν-νὰ γινῇ ἕνα γλοιᾶνιν τξ'
'ἐν-νὰ παρπατῇ τξ' ἐν-νὰ γλοιᾶζῃ (ἐκ παραμυθ.) 2) Λα-
σπώδης, κολλώδης Μακεδ. (Κολινδρ. κ.ά.) 3) Ἐπὶ ἄρτου,
ὁ μὴ καλῶς ὀπτηθεῖς, ὁ ὠ μ ὀ ς Μακεδ. (Κολινδρ.)

γλαντῖνος ὁ, ἐνιαχ. γλᾶντῖνος Πόντ. (Κερκασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολῖς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ.
τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae). Συνών. ἂ γ λ ε ν ο ῦ ς α, γ α-
δ ο υ ρ ῆ λ α, γ λ ᾶ ν ο ς 3, γ λ ῖ ν ο ς 1, 2, γ λ ι ν ο ῦ,
γ λ ι ν ο ῦ δ α, γ λ ι ν ο ῦ ς α, γ λ ι σ τ ρ ῖ ν ο ς, γ λ ῖ-
τ ς α 12, γ λ ῖ τ ς α ρ ο ς, γ λ ῖ τ ς η ς 4, γ λ ι τ ς ο κ ω-
β ῖ ὀ ς, λ α β ῆ ρ α, μ ε λ ι χ ᾶ ν ν α, μ υ ξ ο ῦ, σ α λ ῖ α-
κ ο ῦ δ α, σ α λ ῖ ᾶ ρ α.

γλαᾶρης ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλοιᾶρικον Στερελλ. (Με-
σολόγγ.) γλαᾶρ'κον Πόντ. (Κοτύωρ.) γλαᾶριν Πόντ. (Κερκασ.)
γλαᾶρ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ο ι ὀ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶ ρ η ς.
Βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀρχ. Πόντ. 16 (1950), 6 καὶ Ἀθηνᾶ
37 (1925), 172.

1) Ὁ γλοιᾶδης, ἰξώδης Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.) β) Ὁ
σεσηπὼς Πόντ. (Κοτύωρ.): Γλαᾶρ'κον ἀπιδ'. 2) Ὡς οὗς,
ὁ μετρίου μεγέθους ἰχθύς Δικέντραρχος ὁ λάβραξ (Dicen-

